

TUỔI THỌ
Linh Bảo

Ngày Tết người phương Tây chúc nhau “Happy New Year”. Họ chúc nhau sung sướng vì chỉ có hiện tại là đáng kể. Sung sướng Tết này, sung sướng hôm nay, sung sướng giờ phút bên nhau lúc còn khỏe mạnh.

Người phương Đông chúc nhau sống lâu. Ngày còn Vua Chúa, Tết đến hoa Vạn Thọ đủ các màu, các loại được vun trồng từ mấy tháng trước trang hoàng đầy Cung điện. Ngoài dân gian người ta cũng gắng chăm bón sẵn sóc hoa Vạn Thọ để tặng nhau trong dịp Tết.

Theo sau Vạn Thọ là câu chúc “Sống lâu muôn tuổi”. Muôn năm thì còn hơn cả Vạn Thọ, vì một vạn chỉ có mười nghìn. Lời chúc tụng với số tuổi khiêm nhường nhất là “Sống lâu trăm tuổi”!

Sự thực thì cuộc sống ngày xưa không có bảo hiểm sức khỏe, không có tiền già, tiền hưu. Sống lâu là một sự mạo hiểm và bấp bênh vô cùng. Vì sau cái Sanh, Lão là Bệnh và Tử đến gõ cửa không thiên vị, không chừa một ai, dù là Vua Chúa, tỳ phú hay kẻ không nhà.

Thế mà người ta vẫn thích sống lâu, vẫn nuối tiếc cuộc sống phù du. Có những người xưa đã giác ngộ phê phán rằng: “Đa thọ đa nhục”. Có đúng phần nào nhưng đối với phần đông thì dù sao Thọ vẫn hơn. Có Phúc có Lộc mà không Thọ thì cũng vứt đi.

Ngày xưa ngày xưa, những người theo Lão giáo, lao tâm tốn trí cố tìm cho ra thuốc trường sinh. Họ chế luyện những bài thuốc, thức ăn, rượu bổ, cho đến chuyện âm dương vợ chồng cũng phải làm đúng phương pháp để đạt mục đích, không phải sinh con, cũng không phải yêu đương mà để bổ âm, bổ dương, bổ khí, bổ huyết . . .

Họ còn len lỏi vào cả trong võ giới, chế biến một vài thế tập của Võ Thiếu Lâm trong Bát Đoạn Cầm để luyện phép trường sinh. Nhưng rốt cuộc không thấy quý cụ nào từ thế kỷ xa xưa còn ở lại ngồi chơi xơi nước cho đến bây giờ cả. Ai sống lâu lắm cũng chỉ trên dưới 100 tuổi là con cháu thấm mệt.

Thử lui lại thời gian từ thuở tạo thiên lập địa, tìm xem tại sao con người lại có cái tuổi thọ một trăm so với loài vật chỉ từ một vài tháng đến vài chục năm.

Sau bao nhiêu công phu tra cứu, lục tìm sách cổ khắp các thư viện, học hỏi với quý vị cao niên, người ta mới biết được rằng lúc Thượng Đế sáng tạo xong thế giới rồi. Ngài quan sát cuộc sống của muôn loài, so sánh sức khỏe và khả năng để định đoạt tuổi thọ. Thượng Đế ra lệnh cho người cũng như mọi giống vật hội họp lại để nhận tuổi.

*Lừa xếp hàng đứng đầu nên được lãnh tuổi trước. Lừa hỏi:
– Tâu Thượng Đế, giống Lừa chúng tôi sẽ được sống mấy năm?*

*Thượng Đế trả lời không ngần ngại:
– Ta cho người 30 năm. Người mãn nguyện chứ?*

*Lừa nghe xong kinh hoàng la lên:
– Tâu Thượng Đế. Ngài ban cho giống Lừa sống lâu quá. Xin Ngài thương xót phận thân phận Lừa, thương cuộc đời lao động nặng nhọc khổ sở của chúng tôi. Từ sáng đến tối, Lừa phải nai lưng ra chuyên chở những món hàng nặng hàng trăm ký. Lừa cút cung tận tụy phục vụ Người cho đến khi kiệt sức không còn di chuyển được. Thế mà đến đáp lại, Lừa chỉ nhận được roi vọt đấm đá.*

Những ân tình ân nghĩa thì không phải là lời tri ân, chỉ là những câu mắng nhiếc. Nào là “đồ Lừa, không ưa nhẹ chỉ ưa nặng!” Rồi thì, hàng tấn hàng hóa chất thêm lên mình, hàng trăm ngọn roi quất lên lưng, lên mông vùn vụt để cho Lừa làm việc đến ngất ngư. Tâu Thượng Đế, một cuộc sống như thế, Ngài thấy rằng thân Lừa bé bỏng có thể chịu được bao lâu?

Thượng Đế nghe xong thương hại kiếp Lừa vất vả nên bớt đi 18 năm thọ để cho Lừa chóng thoát cuộc sống khổ sở.

Lừa nghe xong sung sướng, cảm tạ Thượng Đế ra về.

Đến lượt Chó lãnh tuổi. Thượng Đế hỏi:

– Còn người thì sao? Người muốn sống bao nhiêu năm? Lừa kêu than 30 năm nhiều quá, nhưng 30 năm đối với bọn người, Chó rừng, Chó nhà gì cũng ngon lành cả.

Chó rầu rĩ đáp:

– Tâu Thượng Đế. Ngài không hiểu đầy thôi, chứ nếu Ngài hiểu rõ chắc sẽ còn thương Chó nhiều hơn thương Lừa nữa. Chó cần phải chạy nhanh, nhưng khi quá 15 tuổi, chân Chó bao nhiêu gân cốt đều muốn sụn cả rồi. Loài Chó chúng tôi nhờ sủa to, cắn mạnh, răng chắc mà kiếm sống. Dù Chó rừng hay Chó nhà cũng thế thôi. Lúc hơi không đủ để sủa to, răng không còn cứng chắc, hàm không mạnh, chân chạy bủn rủn, Chó không làm gì được nữa!

Kiểm ăn ở rừng không được, mà ở nhà cũng nhục nhã. Chẳng ai thương xót hay kính trọng Chó cả. Khi con Chó giữ nhà oai hùng đã thành con Chó già, không đủ sức bảo vệ chủ và tài sản của chủ, thì Chó chỉ ngày ngày bò lê bò la từ góc vườn này sang góc vườn khác, rên rỉ đau khổ, đêm nghe tiếng lóng xuong nhức mỏi, vì chứng phong thấp nổi lên khi trái gió trở trời! Cúi xin Thượng Đế thương xót phận Chó thấp hèn, giảm bớt tuổi thọ cho cuộc sống bớt thể lương lúc về già.

Thượng Đế nhìn Chó có vẻ thông cảm và vui lòng giảm bớt cho Chó 12 năm thọ. Chó sung sướng ra về.

Kể đến là Khi đến xin lãnh tuổi. Thượng Đế hỏi:

– Người vui lòng sống 30 năm chứ? Loài Khi chẳng cần làm gì cả, không phải làm việc khuôn vác nặng nhọc như Lừa, cũng không phải giữ nhà hay săn mồi như Chó. Khi chỉ nhảy nhót chơi đùa, chuyên càn hái quả. Khi có thể sống một cách an nhàn để hưởng tất cả lạc thú ở đời.

Khi buồn rầu nước mắt chảy quanh trả lời:

– Tâu Thượng Đế, mới trông bề ngoài ai cũng tưởng khi sung sướng, nhưng sự thực trái hẳn. Lúc Khi bị bắt, bị huấn luyện để phục vụ cho loài người thì Khi suốt ngày phải làm trò khi, phải nhả mặt, méo mồm, múa may quay cuồng, chạy nhảy leo trèo làm cho người xem vui cười.

– Nếu chủ vui lòng sẽ ném cho Khi một nắm cơm nguội, hay một quả ổi xanh. Khi được thưởng ổi vui mừng cắn ăn, nhưng lúc nhai rồi mới biết đây chỉ là một quả ổi sống chát ngắt, Người không thèm ăn nên mới vứt cho. Đời Khi đầy nước mắt đau khổ triền miên nấp sau nụ cười gượng gạo, và hoan lạc dù chỉ tưởng tượng cũng quá ngắn ngủi.

Khi không thể nào sống nổi 30 năm một cuộc sống như thế. Chưa kể khi Khi bị nhốt trong lồng chật hẹp tù túng để cho Người quan sát trò khi. Xem chán chê rồi Người chỉ trích chê bai từng cách ngồi, lối nhảy, từng cử chỉ.

Câu “Khi ăn gừng, ăn ớt” là để tả dung nhan của Khi lúc về già. Thực không còn gì tủi nhục hơn. Xin Thượng Đế vạn năng từ bi độ lượng, rút ngắn cuộc sống đáng thương của Khi.

Thượng Đế vốn là đấng sáng tạo ra muôn loài, là cha của tất cả, nên tội nghiệp Khi, bớt cho Khi 10 năm thọ.

*Đại biểu của loài người đến với một thái độ nồng nhiệt yêu đời. Người trông vui vẻ khỏe mạnh, hùng dũng đầy nhựa sống. Người cất tiếng nói giọng sang sảng:
– Xin Thượng Đế cho biết tuổi thọ của Người được mấy trăm năm?*

Thượng Đế giạt mình hỏi lại:

– Làm gì đến mấy trăm năm! Tiêu chuẩn của ta đã định cho muôn loài là 30 năm mà thôi. Thế mà cho đến bây giờ loài nào cũng kêu than xin bớt tuổi thọ, bớt khổ nhục. Ta cũng cho loài người 30 năm, không thiên vị tí nào!

Người nghe xong hoảng hốt quì xuống gục đầu vào chân Thượng Đế năn nỉ:

– Tâu Thượng Đế 30 năm ít quá. Lúc Người được 30 tuổi là tuổi đang lớn. Người như một cây vừa bén rễ, cành muốn tung lên vun vút tận mây xanh, rễ đâm sâu vào lòng trái đất, chi nhánh muốn vươn ra bao trùm mọi vật. Người đầy hùng tâm muốn lăn xả vào cuộc sống cho hết mình. Và cũng là lúc Người mới xây dựng được căn nhà, trồng được mảnh vườn đầu tiên, chờ đợi khai hoa kết quả.

– Người mới vừa cưới vợ, tình yêu đang nồng nàn. Con của Người còn bé vừa chập chững tập đi. Người sắp sửa được hưởng kết quả công lao khó nhọc, được hưởng sự sung sướng an lạc của cuộc đời thì phải chết. Tâu Thượng Đế, xin Ngài cho thêm vài trăm năm thọ nữa để Người có đủ thì giờ gây dựng cho thế hệ sau, làm một sự nghiệp gì để lại cho đời, và cũng để khỏi mang tiếng là tránh trách nhiệm với hậu thế.

Thượng Đế nghe xong, ngẫm nghĩ, thấy Người nói có lý, Ngài phán:

– Ta cho Người thêm 18 năm tuổi thọ của Lừa, cộng với 30 năm của Người là 48 năm. Người thấy đủ chưa?

Người thở dài lắc đầu:

– Tâu Thượng Đế chưa đủ. Tuổi ấy con cái chưa khôn lớn, chưa có khả năng đảm nhận trách nhiệm ở đời. Cha mẹ chết làm sao yên tâm được!

Thượng Đế trả lời không do dự:

– Thế 12 năm thọ của Chó, ta cho Người luôn. Tuổi này con khôn lớn ăn học thành tài rồi.

Người vẫn năn nỉ:

– Tâu Thượng Đế vẫn còn ít lắm. Tuy con cái đã trưởng thành. Nhưng chưa nhìn thấy cháu, chưa được bế cháu thì cũng chưa có thể gọi là nhận được đủ Phước Lộc Thọ của Thượng Đế ban cho.

Thượng Đế phán giọng cương quyết:

– Nếu vậy ta cho nốt người 10 năm của Khi. Đó là tất cả tuổi thọ không ai nhận. Ta không thể bớt của loài khác cho Người được. Thượng Đế có quyền nhưng không thể bắt công.

Người lãnh tuổi xong, thất vọng ra về vì biết rằng dù năn nỉ cũng vô ích, nhưng trong thâm tâm Người cũng quyết định là sẽ tìm cách sống lâu hơn.

Từ đó loài người sống đồ đồng kẻ già người trẻ, trung bình ít nhất được 70 tuổi. 30 năm đầu Người sống với tuổi thọ nguyên thủy của Thượng Đế ban cho mình. 30 năm qua thật chóng.

Trong thời gian ấy, Người làm việc rất hăng hái và cũng hưởng thụ được cuộc sống ngọt ngào. Công danh, sự nghiệp, tiền tài, tình duyên tất cả đều ở trong tầm tay, ai giỏi thì với tới.

Kể đến 18 năm của Lừa. Trong thời gian này, nhiều gánh trách nhiệm nặng nề đè nặng trên vai. Người phải làm việc cho người khác hưởng. Nhưng đến đáp lại ngoài hoan lạc phút giây, người cũng nhận được những sự bội bạc vô ơn và những bài học chua cay đau đớn của đời.

Tiếp đến là 12 năm của Chó. Trong thời gian này, sức bắt đầu yếu, Người chỉ thích nằm một nơi, buồn lắng nghe những đót xương nhức nhối. Người cũng không còn răng để nhai đồ ăn cứng, chỉ còn nhai trệu trạo nuốt những món ăn mềm.

Kể tiếp thời kỳ nằm nghe xương nhức của Chó là thời kỳ cuối cùng 10 năm thọ thừa hưởng của Khi. Người biến thành đãng trí, mất ngủ, lẫn lộn, nói trước quên sau, để đâu quên đó. Người có nhiều cử chỉ ngớ ngẩn như trẻ con, và đồng thời cũng rất hãnh diện với tuổi thọ của mình. Và lại cũng như trẻ con, ngày ngày người ngồi đếm tháng ngày qua, chờ Tết đến để chúc nhau “Sống lâu trăm tuổi”.

Linh Bảo